07.06.2022 г. / 01:39:54

Вяра

ДУХОВНИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ И МАСОНСКАТА ПРИНАДЛЕЖНОСТ НА РУСКАТА ЗАДГРАНИЧНА ЦЪРКВА

ТРЯБВА ДА СЕ УТОЧНИ, ЧЕ С ТАЗИ ЦЪРКВА В ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ СА БИЛИ ИЛИ В МОМЕНТА СЕ НАМИРАТ ПОЧТИ ВСИЧКИ ОФИЦИАЛНО РЕГИСТРИРАНИ СИНОДИ ПО СВЕТА. Повечето от старостилните гръцки синоди дори приемат „духовно узаконяване“, хиротонии и „молитви за изправяне“ от ересиарсите на РПЗЦ (Руската „православна“ задгранична църква). Сред тях са и имащите се за „ревнители за вярата“ матеевци.

Еретическата същност на архиереите от Руската задгранична църква И СЪОТВЕТНО РЪКОПОЛОЖЕНИТЕ ОТ ТЯХ Е ОЧЕВИДНА: Епископа от РПЗЦ Леонтий Чилийски присъства и се моли на панихида заедно с католически кардинали

През 1971 г. ересиарсите на руската задгранична църква хиротонисват двама нови матееви епископа - Коринтския Калист и Китийския Епифаний. После те се връщат в синода си, биват приети в сана си и влизат в духовните си

задължения, ЧЕТАТ МОЛИТВИ ЗА „ИЗПРАВЯНЕ“ НА ОСТАНАЛИТЕ АРХИЕРЕИ В СИНОДА, КАТО УТВЪРЖДАВАТ ЦЕЛЕНАСОЧЕНО ЕРЕТИЧЕСКАТА СЪЩНОСТ НА МАТЕЕВЦИ. Преди това, подобен ПРЕДНАМЕРЕН акт на ДООСКВЕРНЯВАНЕ извършват и другите КРИПТОИКУМЕНИСТИ НА ЕЛАДА – ФЛОРИНЕИТЕ.

Матеевци се отделят от РПЗЦ, но за извършения акт НЯМА ПОКАЯНИЯ. Хиротонисаните от руснаците епископи си остават в матеевия синод, „БЛАГОСЛАВЯТ“ ОСТАНАЛИТЕ АРХИЕРЕИ С „МОЛИТВИ ЗА ИЗПРАВЯНЕ“ и продължават да служат! Това беззаконие се разпространява и върху всички духовници, ръкоположени от матеевци, включително и тези в България, ЗАЩОТО ТЕ НИКЪДЕ И НИКОГА ПИСМЕНО НЕ СЕ ОТРИЧАТ ОТ НЕГО И ОТ КРИПТОИКУМЕНИЧЕСКИЯ СИНОД, КЪМ КОЙТО СА ПРИНАДЛЕЖАЛИ! И НИКОГА НЕ СЕ ПОКАЙВАТ ЗА ЕРЕСТА НА ИКУМЕНИЗМА В КОЯТО СА ПРЕБИВАВАЛИ!

Много години по-късно (февруари 2008 г.), в енциклика с Рег. номер 3280/28-11-2007 на „Свещения синод на църквата на ИПХ Гърция“ те признават, че тези хиротонии са били „грешка“, НО НЯМА ОСЪЖДАНЕ НА ЕРЕТИЧЕСКИЯ АКТ И НИЗВЕРГВАНЕ НА ДУХОВНИЦИ И ПОКАЯНИЕ ОТ СТРАНА НА ТЕЗИ КОИТО СА ГИ ПРИЕЛИ И СЪСЛУЖВАЛИ С ТЯХ. В документа има уклончиви и неясни формулировки като „Произведената в 1971 г. хиротония... нищо не прибавила и не придала към действеността, пълнотата, благодатта и силата на йерархията на архиереите на църквата на ИПХ на Гърция“... Колкото до причините за решението на архиереите да се обърнат по въпроса за едноличната хиротония извършена от изповедника Матей, КЪМ СИНОДА НА РУСКИТЕ ЕПИСКОПИ, следва да се поясни, че... това се явява в следствие на правилно еклезиологическо съзнание за ЦЪРКОВНА ОТГОВОРНОСТ ПРЕД УПЪЛНОМОЩЕН СЪДЕБЕН ЦЪРКОВЕН ОРГАН, КОЙТО ДА УСТАНОВИ ЗАКОННОСТТА НА ЕДНОЛИЧНАТА ХИРОТОНИЯ ОТ

1948 г...“.

Нека да видим кой е този „УПЪЛНОМОЩЕН СЪДЕБЕН ЦЪРКОВЕН ОРГАН“ пред който всички старостилни икуменисти по света имат „еклезиологическо съзнание за ЦЪРКОВНА ОТГОВОРНОСТ“:

- НЕЗАВИСИМО ОТ ЯВНИЯ ИКУМЕНИЧЕСКИ МОДЕРНИЗЪМ И НОВОСТИЛНО ОБНОВЛЕНЧЕСТВО НА ПОМЕСТНИТЕ ЦЪРКВИ, РПЗЦ НИКОГА ОФИЦИАЛНО НЕ Е ОБЯВЯВАЛА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С ТЯХ (1). ДАЖЕ СЛЕД ПРИЗНАВАНЕТО ОТ ТЯХНА СТРАНА НА СЪВЕТСКАТА МОСКОВСКА ПАТРИАРШИЯ С НЕЙНИЯ КОМУНИСТИЧЕСКИ ЛЪЖЕПАТРИАРХ АЛЕКСИЙ I, НЕ СЕ Е СТИГНАЛО ДО РАЗРИВ В ОТНОШЕНИЯТА И ИЗРАЗЯВАНЕ НА ЯСНА АНТИИКУМЕНИЧЕСКА ПОЗИЦИЯ ОТ СТРАНА НА ЗАДГРАНИЧНАТА ЦЪРКВА (2).

В отношенията с поместните църкви РПЗЦ неизменно започнала да се придържа към формулата, определена от архиепископ Иоан (Максимович) още на 2-рия Задграничен Събор, проведен през 1938 г.: „В предишни времена *(т. е. във времената на истинското православие – б.р.)* за изобличение на каноническите нарушения при някоя поместна църква, С НЕЯ Е БИЛО ПРЕКРАТЯВАНО КАНОНИЧЕСКОТО ОБЩЕНИЕ. РУСКАТА ЗАДГРАНИЧНА ЦЪРКВА НЕ МОЖЕ ДА ДЕЙСТВА ПО ТОЗИ НАЧИН ***(Т. Е. НЕ МОЖЕ ДА ДЕЙСТВА КАТО ИСТИНСКА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – Б.Р.)***, ТЪЙ КАТО НЕЙНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НЕ Е НАПЪЛНО ОПРЕДЕЛЕНО И УТВЪРДЕНО. ПОРАДИ ТОВА ТЯ НЕ ТРЯБВА ПРЕКЪСВА ОБЩЕНИЕ С ДРУГИТЕ ЦЪРКВИ, ОСВЕН АКО ТЕ ПЪРВИ НЕ НАПРАВЯТ ТОВА“ (3).

„Каноническите нарушения“ – ТОЕСТ ЕРЕСИТЕ И МОДЕРНИЗМА НА ПОМЕСТНИТЕ ЦЪРКВИ, БИВАТ СЪВЪРШЕНО ИГНОРИРАНИ ОТ ИОАН МАКСИМОВИЧ КАТО НЕОБХОДИМ ПОВОД ЗА НЕЗАБАВНО ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С ОТСТЪПНИЦИТЕ. И ДО ДНЕС ТАЗИ ПОЗИЦИЯ СЕ СЛЕДВА ОТ

РЪКОВОДСТВОТО НА РПЗЦ. Впрочем трябва да отбележим, че задграничната църква НЕ Е ПРЕКЪСВАЛА ОБЩЕНИЕ И ПОМЕНАВАНЕ НА КОЯТО И ДА Е ПОМЕСТНА ЦЪРКВА, ДОРИ И КОГАТО ТЯ НЕ Я ПРИЗНАВА ЗА ЗАКОННА.

НАЧАЛО НА КАНОНИЧЕСКОТО ПРИЗНАВАНЕ НА ЙЕРАРХИЯТА НА РПЗЦ Е ПРИЕТО ДА СЕ СЧИТА ИЗДАВАНЕТО НА ДОКУМЕНТ ОТ МЕСТОПАЗИТЕЛЯ НА КОНСТАНТИНОПОЛСКИЯ ПАТРИАРШЕСКИ ПРЕСТОЛ ДОРОТЕЙ, МИТРОПОЛИТ БРУСКИ ОТ 2-РИ ДЕКЕМВРИ 1920 Г., предоставящ правото на руските задгранични епископи да образуват на територията на Константинополския патриархат самостоятелна Епитропия (Управление). ДОСТАТЪЧНО ПОКАЗАТЕЛЕН И СИМВОЛИЧЕН Е ФАКТА, ЧЕ ТОЗИ ДОРОТЕЙ БРУСКИ Е ОСНОВОПОЛОЖНИКА НА ИКУМЕНИЧЕСКАТА ЕРЕС СРЕД ПОМЕСТНИТЕ ПРАВОСЛАВНИ ЦЪРКВИ, ЗАЩОТО ИМЕННО ТОЙ, ТОЧНО В ТАЗИ ПРЕЛОМНА ЗА СВЕТОВНАТА ПОЛИТИКА И ЗА ПРАВОСЛАВИЕТО 1920 Г. ИЗДАВА ПАГУБНАТА ЕНЦИКЛИКА „КЪМ ХРИСТОВИТЕ ЦЪРКВИ, КЪДЕТО И ДА СЕ НАМИРАТ“, КЪДЕТО ЗА ЕРЕТИЦИТЕ КАТОЛИЦИ И ПРОТЕСТАНТИ Е НАПИСАНО, ЧЕ СА „РОДНИ И БЛИЗКИ В ХРИСТА, СЪНАСЛЕДНИЦИ И СЪПРИЧАСТНИЦИ НА ОБЕТОВАНИЯТА БОЖИИ (Еф. 3:6)“ (4).

ПО ТАКЪВ НАЧИН, АБСОЛЮТНО ЦЕЛЕНАСОЧЕНО И ПЛАНИРАНО, РПЗЦ ПОЛУЧВА СВОЕТО „УЗАКОНЯВАНЕ“ И „КАНОНИЧНОСТ“ ИМЕННО ОТ „ПАТРИАРХА“ НА ИКУМЕНИЗМА!!!

Веднага след това започват беззакония, КОИТО ПРОДЪЛЖАВАТ И ДО ДЕН ДНЕШЕН!

ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА РПЗЦ ВЗЕМАТ УЧАСТИЕ В „ВСЕПРАВОСЛАВНИЯ КОНГРЕС“ ОТ 1923 Г., РЪКОВОДЕН ОТ МАСОНА „ПАТРИАРХ“ МЕЛЕТИЙ МЕТАКСАКИС, КОГАТО Е ПРИЕТО НОВОКАЛЕНДАРИЕТО И ДРУГИ ОТСТЪПЛЕНИЯ ОТ ПРАВОСЛАВНОТО ПРЕДАНИЕ.

СЛЕД ВЪВЕЖДАНЕТО НА НОВИЯ СТИЛ В ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ АРХИЕПИСКОПА НА ЗАДГРАНИЧНАТА РУСКА ЦЪРКВА АНАСТАСИЙ (ГРИБАНОВСКИ) И ДРУГИ АРХИЕРЕИ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА УЧАСТВАТ В ОБЩИ СЛУЖБИ С ГЪРЦИТЕ, С КОЕТО ФАКТИЧЕСКИ ОТПАДАТ ОТ ПРАВОСЛАВИЕТО (Апост. 46, 45, 30, 10, 65; Лаод. 32, 33, 37, 39). НЕ СА ПРЕДПРИЕТИ НИКАКВИ КАНОНИЧЕСКИ МЕРКИ ДОРИ И ТОГАВА, КОГАТО ЦАРИГРАДСКИЯ ПАТРИАРХ В 1924 Г. ПРИЗНАВА ЗА „ЗАКОННО“ НИЗВЕРГВАНЕТО НА ПАТРИАРХ ТИХОН ОТ ОБНОВЛЕНЦИТЕ НА „ЖИВАТА ЦЪРКВА“ В РУСИЯ. НИКОГА, И ДО СЕГА РПЗЦ НЕ ПРЕКРАТЯВА КАНОНИЧНИТЕ ОТНОШЕНИЯ С КОНСТАНТИНОПОЛСКИЯ ПАТРИАРХАТ, НЕЗАВИСИМО ОТ ЗАДЪЛБОЧАВАЩИЯТ СЕ ОЧЕВИДЕН ИКУМЕНИЗЪМ!!!

Политиката на РПЗЦ през годините е обобщена от архиепископ Натанаил (Лвов), който пише: “Ето вече 30 години нашата задгранична църква е заплашена от анатемосване от страна на поместните църкви. Към това се стреми Московската патриаршия... Следователно трябва да се стараем да не допускаме произнасянето на тази анатема над нашата църква“ (5).

Явно Натанаил е забравил, ЧЕ ОТ ДУХОВНА ГЛЕДНА ТОЧКА АНАТЕМОСВАНЕТО ОТ ЕРЕТИЦИ Е МНОГО ПОЛЕЗНО ЗА ПРАВОСЛАВНИТЕ, КАКТО ТОВА Е НАПИСАНО ОТ ОТЦИТЕ НА ЦЪРКВАТА: „ВСИЧКИ ЕРЕТИЦИ, КОИТО ПРОКЛИНАТ ПРАВОСЛАВНИТЕ, СЕБЕ СИ ПРОКЛИНАТ“, И „КОГАТО ЕРЕТИЦИТЕ НИ ПРОКЛИНАТ, ТОГАВА ГОСПОД НИ БЛАГОСЛАВЯ“ („ПРОСВЕТИТЕЛ“ ГЛ. 12, ПРЕПОДОБНИ ЙОСИФ ВОЛОЦКИ (САНИН) (6)

КАКТО ПИСАХМЕ, ВЪПРЕКИ РАЗРАСТВАЩИЯ СЕ ИКУМЕНИЗЪМ, ПОМЕНВАНЕТО НА ИЗТОЧНИТЕ ПАТРИАРСИ В ОЛТАРИТЕ НА РПЗЦ НИКОГА НЕ Е ПРЕКРАТЯВАНО. Например в Светите Земи, в манастирите и църквите на задграничната църква винаги се

е споменавал Иерусалимския патриарх (7).

Когато в 1992 г. монасите от скита „Свети Илия“ на Света Гора-Атон, принадлежащ на РПЗЦ, бяха разгонени заради отказа си да споменават в литургиите името на водещия икуменист и цариградски патриарх Вартоломей I, архиепископа на руската задгранична църква Марк Берлински направи следното заявление: „Аз сам, а също и клириците на моята епархия споменавахме патриарха при посещенията си на Атон“ (8).

ТОВА САМО ПОТВЪРЖДАВА ЗА ПОРЕДЕН ПЪТ ПЪЛНОТО ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ НА РПЗЦ С „ПРАВОСЛАВНИТЕ“ ИКУМЕНИСТИ.

През 1961 г. представители от синода на РПЗЦ официално заявяват пълното духовно общение с икуменическите „църкви“: „Нашата църква никога не е обявявала Вселенския патриарх или гръцкия архиепископ на Северна и Южна Америка за схизматици И НИКОГА НЕ Е ПРЕКЪСВАЛА ДУХОВНИТЕ СИ КОНТАКТИ С ТЯХ“ (9).

ТОВА ОФИЦИАЛНО ЗАЯВЛЕНИЕ НИКОГА И НИКЪДЕ НЕ Е БИЛО ОПРОВЕРГАНО ИЛИ ОТМЕНЕНО ОТ СИНОДА НА РПЗЦ.

ОСВЕН ТОВА СЪЩЕСТВУВАТ ДОКУМЕНТАЛНИ СВЕДЕНИЯ, ЧЕ ДО 1950 Г. РПЗЦ Е ПОЛУЧАВАЛА „СВЕТО МИРО“ ОТ КОНСТАНТИНОПОЛСКИЯ ПАТРИАРХАТ МОТИВИРАЙКИ СЕ, ЧЕ ТО МОЖЕ ДА СЕ ВАРИ САМО ОТ ПАТРИАРХ (10). ТОЕСТ ТОВА Е ПОРЕДЕН ПЕЧАЛЕН ФАКТ, ГОВОРЕЩ ЗА УПОТРЕБА В „СВЕЩЕНОДЕЙСТВИЯТА“ НА ЗАДГРАНИЧНАТА ЦЪРКВА НА ИКУМЕНИЧЕСКО ЕРЕТИЧЕСКО МИРО (11) !!!

Дълго време РПЗЦ отказваше да осъди икуменизма.

На пръв поглед ситуацията се изменя, когато на архиерейски събор на задграничната църква през 1983 г. е

провъзгласена анатема над всички, които се придържат към икуменическата теория на клонките. Въпреки това, още в 1987 г. първойерарха на РПЗЦ митрполит Виталий прави следното официално разяснение: „В настоящия момент повечето поместни църкви търпят двоен удар, причинен от новия календар и от икуменизма.

НО В ТАКОВА БЕДСТВЕНО ПОЛОЖЕНИЕ НИЕ НЕ МОЖЕМ ДА ДРЪЗНЕМ, ОПАЗИЛ НИ ГОСПОД, ДА КАЖЕМ, ЧЕ ТЕ СА ИЗГУБИЛИ БОЖИЯТА БЛАГОДАТ. НИЕ ПРОИЗНЕСОХМЕ АНАТЕМА НАД ИКУМЕНИЗМА ЗАРАДИ ЧАДАТА НА НАШАТА ЦЪРКВА, НО С ТОВА СЪВСЕМ СКРОМНО, НО ТВЪРДО, НЕЖНО, НО РЕШИТЕЛНО ПОДКАНВАМЕ КЪМ РАЗМИСЪЛ ПОМЕСТНИТЕ ЦЪРКВИ... АКО НЯКОЙ ОТ НАШЕТО ДУХОВЕНСТВО, ПО ИКОНОМИЯ, СЪСЛУЖИ С ИКУМЕНИСТИ, ТО ТОЗИ ЕДИНИЧЕН ФАКТ НЕ ВЛИЯЕ НА НАШЕТО СТОЕНЕ В ИСТИНАТА“ (12).

С ТОВА ФАКТИЧЕСКИ СЕ ОБЯВЯВА НЕ САМО „НАЛИЧИЕ НА БЛАГОДАТ НА СВЕТИЯ ДУХ“ В ТАЙНСТВАТА НА ЕРЕСТА, НО И ВЪЗМОЖНОСТ „ПО ИКОНОМИЯ“ СА СЕ СЪСЛУЖВА С ЕРЕТИЦИ.

ОСВЕН ТОВА МИТРОПОЛИТ ВИТАЛИЙ СЕ ОПИТВА ДА УНИЩОЖИ И САМОТО ДУХОВНО ЗНАЧЕНИЕ НА АНАТЕМАТА, КАТО ОТЛЪЧВАНЕ ОТ ЦЪРКВАТА И СЪОТВЕТНО ОТ БЛАГОДАТТА, ПРИДАВАЙКИ Ѝ НЕВИЖДАН ДО ТОЗИ МОМЕНТ В ПРАВОСЛАВИЕТО СМИСЪЛ НА ПРОСТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ. ПРЕЗ 1993 Г. ВИТАЛИЙ ПОТВЪРЖДАВА СВОЯТА ЕРЕТИЧЕСКА ПОЗИЦИЯ, КАТО ЗАЯВЯВА: „НИЕ С ВСЕЛЕНСКИЯ ПАТРИАРХ НЕ СЛУЖИМ, НО НЕ КАЗВАМЕ, ЧЕ НЕГОВАТА ЦЪРКВА Е БЕЗБЛАГОДАТНА“ (14).

Независимо, че повечето поместни църкви са членове на архиеретическия Световен съвет на църквите (ССЦ), КЪДЕТО ПОСТОЯННО СЕ ПРАКТИКУВАТ СЪВМЕСТНИ МОЛЕНИЯ И СЛУЖБИ НЕ САМО С ЕРЕТИЦИ, НО И С ДРУГОВЕРЦИ, И КЪДЕТО ПОСТОЯННО СЕ ПОДПИСВАТ ВЕРООТСТЪПНИЧЕСКИ

ДОКУМЕНТИ, ЕПИСКОПА НА РПЗЦ ИЛАРИОН МАНХАТЪНСКИ ПИШЕ: „... ЕПИСКОПА МОЖЕ ДА СИ ПОЗВОЛИ ИКОНОМИЯ И ДА ПОЗВОЛИ ДА СВОИ МИРЯНИ ДА ПРИЕМАТ ПРИЧАСТИЕ В ПОДОБНИ ЦЪРКВИ... ДНЕС НИЕ СМЕ В ОБЩЕНИЕ СЪС СРЪБСКИЯ И ИЕРУСАЛИМСКИЯ ПАТРИАРХАТ... ДЛЪЖНИ СМЕ ДА ПОДЧЕРТАЕМ, ЧЕ ОБИКНОВЕНОТО ЧЛЕНСТВО В ССЦ НЕ Е ДОСТАТЪЧНО ДА ЗАКЛЕЙМИМ НЯКОГО КАТО ИКУМЕНИСТ...

НИЕ НЕ СМЕ УСТАНОВИЛИ ОПРЕДЕЛЕН КУРС ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТОВА ДА ПОЗВОЛЯВАМЕ ИЛИ ЗАБРАНЯВАМЕ ТАЙНСТВА ЗА ЧЛЕНОВЕТЕ НА НОВОСТИЛНИТЕ ЦЪРКВИ. ВСЕКИ ЕПИСКОП САМ РЕШАВА КАВО ДА ПРАВИ В ТАКИВА СЛУЧАИ... (15).“

Тези думи звучат много странно, още повече, като се има предвид, че са произнесени скоро след ПОДПИСВАНЕТО НА УНИЯ С МОНОФИЗИТИТЕ от 12 поместни „православни“ църкви през 1990 г. в Шамбези (Швейцария), и то в рамките на богословски диалог под егидата на Световния съвет на църквите. (16)

Забравил е епископ Иларион и за това, че ОЩЕ В 1983 Г. НА СВЕТОВНАТА АСАМБЛЕЯ НА ССЦ ВЪВ ВАНКУВЪР ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, УЧАСТВАЩИ В ССЦ (ВКЛЮЧИТЕЛНО И НАШАТА Българска “Православна Църква“, КОЯТО ТОГАВА Е УЧАСТНИК В ТОЗИ ФОРУМ) ПОДПИСВАТ „ПРОГРАМА МИНИМУМ“, НАРЕЧЕНА ОЩЕ КЕС (КРЪЩЕНИЕ, ЕВХАРИСТИЯ, СЛУЖЕНИЕ), В КОЯТО СЕ ПРОВЪЗГЛАСЯВА ВЗАИМНО ПРИЗНАВАНЕ НА КРЪЩЕНИЕТО ИЗВЪРШЕНО ПО ФОРМУЛАТА: „В ИМЕТО НА ОТЦА, И СИНА, И СВЕТИЯ ДУХ“, ПРИ КОЕТО ИЗОБЩО НЕ СЕ ВЗЕМА ПРЕДВИД ДАЛИ ИМА САМО ОПРЪСКВАНЕ, ЧАСТИЧНО ПОЛИВАНЕ ИЛИ ПЪЛНО ПОТАПЯНЕ НА КРЪЩАВАНИЯ, А СЪЩО И РАЗПОЗНАВАНЕ ЗА „ЗАКОННИ“ И НА ДРУГИТЕ ТАЙНСТВА У ЕРЕТИЦИТЕ. ВСИЧКИ ЧЛЕНОВЕ НА СВЕТОВНИЯ СЪВЕТ НА ЦЪРКВИТЕ ПРИЗНАЛИ СВОЕТО ЕДИНСТВО НА ОСНОВАНИЕ Т. Н.

„КРЪСТИТЕЛНО БОГОСЛОВИЕ“, КОЕТО ИМА ЗА СВОЯ ОСНОВА ТЕЗАТА, ЧЕ КРЪСТЕНИЯ СПОРЕД СПОМЕНАТАТА ФОРМУЛА, НЕЗАВИСИМО ОТ „ХРИСТИЯНСКАТА ДЕНОМИНАЦИЯ“ В КОЯТО СТАВА ЧЛЕН, ТОЙ ВЕЧЕ СЕ ЯВЯВА И УЧАСТНИК В ЦЪРКВАТА ХРИСТОВА.

В СЛЕДВАЩАТА ЗАКЛЮЧИТЕЛНА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ГЕНЕРАЛНА АСАМБЛЕЯ НА ССЦ, СЪСТОЯЛА СЕ В КАНБЕРА (НА КОЯТО СЪЩО ПРИСЪСТВАТ И СЕ ПОДПИСВАТ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА НАШАТА БЪЛГАРСКА „ЦЪРКВА“), СЕ ЗАЯВЯВА: „КАТО ЧЛЕНОВЕ НА ТЯЛОТО ХРИСТОВО, ЧРЕЗ НАШЕТО ОБЩО КРЪЩЕНИЕ, НИЕ ВЕЧЕ СМЕ ОБЕДИНЕНИ“ (17)

МОЖЕ ЛИ СЛЕД ТЕЗИ ФАКТИ, ИЗОБЛИЧАВАЩИ ПОМЕСТНИТЕ ЦЪРКВИ В САТАНИНСКА ВСЕЕРЕС, ДА СЕ ТВЪРДИ, ЧЕ ЧЛЕНСТВОТО В ССЦ И ПОДПИСВАНЕТО НА ПОДОБНИ „ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РЕЗОЛЮЦИИ“ „НЕ Е ДОСТАТЪЧНО ДА ЗАКЛЕЙМИМ НЯКОГО“ КАТО БЕЗБЛАГОДАТЕН ПРОКЛЕТ ЕРЕТИК?

Множество са примерите за общи служби, проведени на най-високо ниво, между архиереи на РПЗЦ и всякакъв вид новостилни и други ересиарси...

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ...

1) «Мы должны постоянно помнить, что РПЦЗ, в отличие от других «традиционалистических» юрисдикций, которые отделились от своих Церквей-Матерей или же сами себя отгородили от них стеной, по причине своей экклезиологии, – никогда не отделялась ***от чего бы то ни было*** *[и даже от антихристовой власти? – авт.]» – Лебедев А., прот. В защиту фундаментальных позиций РПЦЗ. // «Вертоград-информ». 1999. № 7.*

2) «РПЦЗ, исторически, также очень реалистично относилась к вопросу взаимоотношений других Православных Церквей с Московской Патриархией... что касается непризнания Московской Патриархии в качестве законной Российской Церкви, пока та находилась под контролем коммунистов, она ***с пониманием*** *смотрела на признание Московской Патриархии другими Православными Церквями, начавшееся в 1944 г., и* ***никогда не разрывала из-за этого общения ни с одной из них****». – Лебедев А., прот. Цит. соч.*

3) Деяния II Всезарубежного Собора РПЦЗ. Белград. 1939, с. 402.

4) Цит. по: Православие и экуменизм. Документы и материалы 1902-1997. М.1998, с. 70.

5) Нафанаил (Львов), архиеп. Указ. соч. Т. 5, с. 26.

6) Преп. Иосиф Волоцкий. Просветитель. М. 1993, с. 311,314.

7) Напомним, что до 1990 г. Иерусалимский Патриархат состоял членом ВСЦ.

8) "Мирянин". 1992. сент.-окт.

9) См. Письма Синода РПЦЗ грекам-старостильникам от 27.9.1961 г. и 3.10.1961 г. – Копии с оригиналов на англ. яз.

10) Сие «мvро» доставлялось в РПЦЗ через Сербскую Патриархию. Но 25.11.1950 г. Арх. Собор РПЦЗ, в виду его нехватки, постановил мvро сварить. Однако, неизвестно, чтобы мvроварение это в действительности состоялось. Существуют данные, что мvро и далее продолжало опосредованно поступать именно от Константинопольской патриархии. – См.: Амвросий (Сиверс), архиеп. Безобразники, с. 8; G.Seide. Ibidem, p.163; В. К. Указ. соч., с. 13, 38.

11) Со слов архим. А. М. (РПЦЗ) автору сего очерка довелось

узнать следующее. Оказывается, нынешний Первоиерарх РПЦЗ митр. Виталий (Устинов) держится учения о том, что присоединяющийся из МП к РПЦЗ должен быть мvропомазан лишь в том случае, если он был крещен после 1990 г., при Патриархе Алексие II. Митр. Виталий при этом поясняет, что таинство мvропомазания до 1990 г. в МП являлось действительным (причем, неважно, каким чином происходило крещение: погружением, обливанием или кроплением), т. к., по его утверждению, при Патр. Пимене в новое мvро тогда еще добавлялось мvро от Патр.Тихона. Учение неслыханное, ибо действительность таинств главным образом зависит не от вещества, а от того, кем и где они совершаются.

12) Рождественское Послание митр. Виталия 1987 г. // "Православная Русь". 1987. № 1. Теперь известно, что к такому извращенному толкованию анафемы 1983 г. митр. Виталия подвигли архиеп. Антоний Женевский и еп. Григорий (Граббе). Так, еп. Григорий писал архиеп. Антонию в личном письме от 22.5.(4.6).1984 г.: "Получил сегодня Ваше письмо об анафеме и хочу Вас очень за него поблагодарить. Я думаю также, как Вы по этому вопросу и даю подробные же объяснения, но у Вас они лучше выражены <...> Теперь у нас почти все так или иначе замарались экуменизмом, но наипаче Константинополь. <...> Но, конечно, мы можем только прерывать с ним общение, но не карать его". – Григорий (Граббе), еп. Письма, с. 72.

13) Подробно о сем см.: В.К. Неоправданное единство. К вопросу об установлении Русской Православной Церковью Заграницей евхаристического общения со старостильным Синодом греческого Митрополита Киприана (История и экклезиология). СПб. 1996, с. 35-37.
14) Протокол № 4 от 24.4(7.5). 1993 г. Арх. Собора РПЦЗ, с.5. – Л.А.а.

15) То же подтверждает и прот. А. Лебедев: "…говорить, что

анафема может распространяться на все юрисдикции только потому, что они состоят в ВСЦ, – смехотворно". – Лебедев А., прот. Цит. соч.

16) Полностью документ приведен: Пагубное единомыслие. Унии: история и современность. СПб. 1996, с. 98-104.

17) Ламбопулос Г. VII Генеральная Ассамблея ВСЦ. Канберра, фев. 1991 г. Хроника, тексты, документы. Тертиос. Катерини. 1992, с. 136.

---

buditeli.info © 2017